

LBDIS

We know
books

NADINE
MATHESON

UN
PIZZALE
MACA
BRU

Traducere:
Timea Kovacs

NICULESCU  fiction

Capitolul 1

— Important este să îți păstrezi calmul. Să nu îl lași să vadă că te afectează. Din nou.

— Rob, nu am timp pentru asta. Voi întârzia la serviciu, spune Henley în timp ce apucă cheile de la mașină de pe măsuta de cafea.

— Asta este problema, niciodată...

Sunetul ușii de la intrare trântindu-se a acoperit restul cuvintelor lui, dar ea știa care sunt ele.

Niciodată nu ai timp. Munca ta este întotdeauna pe primul loc.

Detectiv inspector Anjelica Henley privește în urmă la casa lor terasată, cu ușa albastră proaspăt vopsită. Se întreba, nu pentru prima dată, ce spune despre ea faptul că e mai fericită având de-a face cu violatori și criminali, decât cu propriul soț. Și-a verificat reflexia în oglinda retrovizoare. Ieșise prea grăbită și nu avusese ocazia să își acopere cicatricea mică de pe obrazul drept și cearcănele de sub ochi. Telefonul lui Henley a întrerupt ultimele știri de la BBC Londra despre traficul rutier și pe ecran luminează intermitent STEPHEN PELLACIA.

— Unde ești?, întreabă el în semn de salut.

— Bună dimineața și ție. Sunt pe Deptford Broadway. Ajung în aproximativ zece minute, spune Henley.

LIBRIS | We know books

— Nu veni. Am nevoie să faci un ocol. La capătul străzii Watergate.

— Strada Watergate? Pentru ce?

— Avem un caz. Mai multe părți dintr-un cadavru au fost găsite împrăștiate în zonă. Este prea devreme să afirmăm dacă aparțin aceleiași victime sau dacă sunt mai multe. Ramouter este deja pe drum. Vă întâlniți acolo.

Henley frânează brusc, când un moped îi taie calea. Dar tensiunea îi revine, rapid ca un click, răsucindu-se prin trupul ei.

— Cum adică îl trimiți pe Ramouter? Încearcă, dar nu reușește să își mascheze furia din cuvinte. Ce te face să crezi că eu...

Pallacia o ignoră.

— Îți trimit pe e-mail detaliile CAD.

Henley lovește volanul. Ultimul lucru de care avea nevoie era un detectiv mult prea entuziasmat și neexperimentat, care să îi dea târcoale.

Strada Watergate, imediat cum ieși de pe drumul blocat Creek Road, era de obicei liniștită, însă acum, la ora 07.40, ușile de la intrare erau deschise, iar locuitorii se adunaseră afară, întrebându-se ce este cu șirul de mașini de poliție pe drumul lor. Ramurile impunătoare ale cireșilor creau un umbrar deasupra străzii, aruncând un întuneric misterios, crepuscular, în ciuda soarelui puternic. Henley și-a parcat mașina vizavi de barul *The Admiral*, la doar câțiva metri de cordonul de poliție, unde se adunase o mică mulțime.

Detectiv-ofițer stagiar, Salim Ramouter, stătea de partea cealaltă a benzii, aproape de mulțime. Era îmbrăcat într-un costum bleumarin, cămașă albă și cravată, iar Henley putea

LBRIS | We know books

să vadă lustrul reflectat de pantofii lui negri. Era nou în echipă, dar nu în forțele de poliție, și arăta „proaspăt” și neatins de realitatea pe care avea să o înfrunte în curând, ca detectiv pe străzile din Londra.

Pellacia îi spusese lui Henley că detectiv-sergent Paul Stanford va fi responsabil pentru Ramouter, că el va fi cel care îl va învăța cum funcționează lucrurile, nu ea. Henley actualiza informațiile în Sistemul Informațional de Raportare a Infrațiunilor, cunoscut drept un raport SIRI, pentru un alt caz, când Pellacia a făcut prezentările. Ramouter era destul de înalt, aproape 1 metru și 80 de centimetri, și avea o barbă pe care Henley credea că a lăsat-o să crească doar ca să își ascundă tinerețea.

Ramouter și-a încrucișat brațele, apoi le-a desfăcut, înainte să decidă să își prindă mâinile la spate. Lui Henley nu îi plăcea cât de nerăbdător și nepregătit părea, nu că ea ar fi arătat foarte autoritară. Era îmbrăcată în blugi, adidași, un tricou cu Femeia Fantastică și o jachetă, care stătuse timp de o săptămână pe bancheta din spate a mașinii. Părea mai adecvat să stea la un birou, decât să se prezinte ca anchetator superior la scena crimei.

— Bună dimineața, detectiv inspector.

Ramouter îi întinde mâna. Henley îl ignoră.

— Unde este detectiv-sergent Stanford?

Henley îi arată legitimația ofițerului de poliție în uniformă, care ridică banda.

— Nu sunt sigur. Mi s-a spus numai să vă aștept aici și să vă spun că detectiv-ofițer Eastwood se îndreaptă spre scena din Greenwich cu ofițeri de poliție și criminaliști, răspunde Ramouter, în timp ce își retrage mâna și o urmează pe Henley.

Au făcut o scurtă pauză pe Nelson Mews 15. Doi anchetatori criminaliști, îmbrăcați în costume de protecție albastre, erau ghemuiți la pământ și colectau dovezi. Un al treilea era în picioare și fotografia aleea.

— Îți dai seama unde mergem, așa-i-?, întreabă Henley în timp ce Ramouter pune mâna pe poartă.

— Mergem să vorbim cu domnul Matei, nu-i așa?

— Da, iar după ce terminăm, îți sugerez să ceri de la unul dintre criminaliști niște galoși, pentru când ajungem la trepte.

Era scurtă distanța de la Nelson Mews 15 până la Treptele Watergate, unde drumul se îngusta la o alee pietruită. Cei doi trec pe lângă un parc comunitar. O femeie mai în vârstă și o fată chinezoaică stau la margine și vorbesc cu un polițist.

— Acea este Heather Roszicky, spune Ramouter. Ea a găsit...

— Știi ce a găsit.

Pe măsură ce coborau pe alee, mirosul râului era tot mai puternic. Un amestec de apă de canalizare stătută și ulei de motor. Henley auzea apa izbindu-se de malul pietruit al râului. Un șir lung de locuințe se învecina cu Docul Borthwick, transformat dintr-un centru de procesare și depozitare la rece a cărnii, într-un mix de apartamente și spații comerciale la malul râului.

Anthony Thomas, un anchetator criminalist cu vechime, a apărut din vârful șirului de locuințe și și-a pus o pereche de mănuși de latex violet. Henley nu avea încredere în nimeni altcineva să protejeze o scenă a crimei. Era minuțios, dar cel mai important, era loial.

Henley nu mai lucrase cu Anthony la o scenă a crimei de doi ani. O amintire evadează acum din unul dintre sertarele

minții ei: o imagine înceteșată cu Anthony în timp ce o ghida spre o încăpere, ca să stea pe un cearșaf mare de plastic. Avea pielea de găină din cauza aerului condiționat, care o învăluia într-un frig glacial. Nu prea auzea cuvintele care ieșeau din gura lui Anthony pe măsură ce îi răzuia sub unghii și îi pieptăna părul, așteptând ca dovezile să îi cadă la picioare. Se simțea expusă când medicul o examina și însemna tăieturile și vânătăile ei pe o hartă a corpului omenesc. Conștientizarea faptului că ea era victima a lovit-o cu mai multă putere decât atunci când cuțitul îi străpunsese abdomenul. Au antrenat-o să devină un detectiv, nu o victimă.

— Nu mă așteptam să te văd în activitate, spune Anthony. Ce zici, vii să arunci o privire?

— Așa se pare, spune Henley. Este recunoscătoare că Anthony nu face mare caz, dat fiindcă este prima dată când o vede pe teren, după doi ani.

— Grozav, va fi ca în vremurile de demult. Anthony scoate dintr-o cutie de lângă picioare câteva perechi de galoși albaștri și i le întinde lui Henley.

— Cine este prietenul tău?

Henley face prezentările.

— Ah, un începător. Am și eu unul.

Anthony arată spre un tânăr care stătea smirnă în spatele lui, ținând o cameră. Acesta își încheiase deja costumul de protecție albastru, până la gât. Ochii îi fugeau anxioși când la Henley, când la Anthony.

— Distractiv, nu-i așa?, spune Anthony cu un oftat greoi. Ne vedem jos.

— Haide, îl cheamă Henley pe Ramouter. Să vedem cu ce avem de-a face.

Henley privește în jos la corpul tatuat, care se afla la cel puțin un metru și jumătate de apele turbure ale Tamisei. Corpul fusese tăiat la gât și prin femur. Picături de apă străluceau pe pielea albă. În mod evident, fusese așezat între treptele acoperite de mușchi și lemnul rupt și putred care, odinioară, făcea parte din dig. Singurul lucru de care Henley putea fi sigură era că unui bărbat alb, cu o slăbiciune pentru tatuaje manga, îi fuseseră tăiate picioarele de la femur și brațele de la biceps. Tăieturile nu erau curate și chirurgicale ca la părțile de cadavru pe care le văzuse cu câțiva ani în urmă. A înghetăt pe loc prima dată când a văzut brațe, picioare, un cap și un trunchi tăiate, aruncate sub un pod de cale ferată în Lewisham. De atunci s-a mai călit.

Gambele i se întăreau pe măsură ce se ghemuia. Capul fusese tăiat chiar deasupra mărilor lui Adam. Fragmente mici de os erau înfipite în traheea crestată, care ieșea prin mușchiul sfâșiat și sângele închegat. Grăsimea galbenă și țesutul conjunctiv arătau ca un pui crud, porționat, lăsat afară pentru prea mult timp. Henley s-a ridicat și a inspirat adânc. Vântul purta mirosul sărat și putred al râului. Nu era în stare să găsească în creierul ei compartimentele pe care le folosea ca să separe detectivul logic și călit de femeia rănită și vindecată doar parțial, care stătea la marginea apei.

Henley s-a dat înapoi cu intenția să urce Treptele Watergate. A încercat să ignore furnicăturile ascuțite de anxietate, însă nu putea scăpa de senzația că trunchiul fusese pus în scenă pentru ea.

Capitolul 2

— Cât mai avem până la flux?

Henley stă cu fața spre râu și privește valurile mici, care se izbesc de digul ruinat. Își verifică ceasul. Trecuseră aproape două ore de la primul apel 999.

— Am căutat pe internet, iar fluxul este la 09.55, afirmă Ramouter, pășind în jurul unei anvelope pe jumătate scufundată și cu ochii sticloși de neliniște.

— Refluxul a fost la 03.15. Răsăritul a fost la 06.32. Un interval de trei ore, pentru ca cineva să se debaraseze de acest om și să sperie că va fi găsit înainte de flux?

— Poate, confirmă Henley. Dar, din câte știm, se poate să fi fost aruncat după răsărit sau chiar mai devreme, în amonte, înainte să ajungă aici.

Henley a inspectat fațada de sticlă a Docului Borthwick, spațiile comerciale goale și unitățile de lucru, care aveau deschidere la șirul de case și nicio cameră de supraveghere. Se îndoia, însă, că în această parte a străzii, consiliul local și-ar fi extins propriile camere video. Cei de la consiliu au neglijat această parte a Deptford-ului de când se știa ea.

— L-a atins cineva?, îl întreabă Henley pe Anthony, care apăruse lângă ea.

— Din câte știi, este *in situ*. Nu a fost atins de femeia care l-a găsit. Matei, constructorul tău, a afirmat că nu a atins piciorul, dar nu ne ajută, având în vedere că este acoperit de voma lui. Înainte să vin, am aruncat o privire la brațele care au fost găsite în aval. Din câte se vede, vânătorii de comori le-ar fi atins un pic.

— Întotdeauna se găsește câte unul.

Vântul s-a oprit, iar aerul trosnește ușor de la electricitatea generată de stația din apropiere.

— Izolăm colectarea dovezilor la traiectoria directă de la alee la corp, spune Anthony. Mă îndoiesc că făptașul a stat aici și a băut o cafea ulterior.

— Poate că nu a băut o cafea, dar dacă ne luăm după teoria lui Ramouter și părțile cadavrului au fost aruncate, atunci făptașul cu siguranță cunoaște râul, răspunde Henley. Te lăsăm să continui. Eu și Ramouter mergem la o plimbare.

— Unde mergem?, întreabă Ramouter.

— Să ne întâlnim cu Eastwood.

— Și vrei să mergem pe jos? Henley încearcă din răspuțeri să își ascundă frustrarea când Ramouter își scoate telefonul. Google Maps spune că Digul Greenwich este la aproape 1,5 kilometri, spune el.

— Aruncătorul de părți umane nu este singurul care cunoaște râul, strigă Anthony pe măsură ce Henley începe să meargă de-a lungul malului.

Sceptrele de aur de pe acoperișurile cupolă gemene ale Colegiului Old Royal Naval străpungeau cerul senin. Catargele goale ale vasului restaurat *Cutty Sark* completau priveliștea panoramică istorică, pentru care Greenwich era cunoscut. Era o versiune splendidă și curată a istoriei, care contrasta

cu deșeurile aduse la țărm. Henley se oprește din mers când realizează că nu mai aude sunetul de la pașii lui Ramouter, alunecând pe pietricelele umede.

— De unde ești?, întreabă Henley, așteptând ca Ramouter să își dea jos sacoul și să își slăbească cravata.

Henley se mută mai aproape de zidul acoperit de mușchi al râului, pe măsură ce fluxul crește.

— Născut în West Bromwich. M-am mutat la Bradford când aveam doisprezece ani. Ramouter încearcă să își curețe bucățile de noroi lipite de pantaloni, dar le întinde și mai tare. Multe mlaștini, niciun râu. Cu siguranță am fi ajuns mai repede cu mașina.

— Așa este mai rapid. Dacă nu preferi să stai în trafic pentru următoarea jumătate de oră, cât timp se ridică Podul Creek Road.

— Cunoști bine zona?

Henley ignoră întrebarea. Nu vede ce rost ar avea să îi spună că ar putea parcurge acest drum cu ochii închiși. Că această mică parte din sud-estul Londrei era înrădăcinată în ea.

— Cine a aruncat corpul ar fi urmat acest traseu. Nu are niciun sens să cobori aici, să urci înapoi la nivelul străzii și apoi să conduci pe strada Watergate. Pe nevăzute, sub nivelul străzii. Iluminatul ar fi fost minim.

— Totuși, părțile unui cadavru sunt grele. Ramouter încearcă să grăbească pasul ca să o ajungă din urmă pe Henley. Capul omenesc cântărește cel puțin 3,5 kilograme.

— Știu.

Henley își scoate telefonul mobil când începe să sune. Ignoră apelul.

— Cap, trunchi, brațe, picioare. Asta înseamnă cel puțin șase părți individuale dintr-un cadavru.

— Știi și asta. Așadar, spune-mi, ce încerci să demonstrezi?

Henley așteaptă ca Ramouter să o ajungă înainte să îl tragă înspre zidul râului, ca și cum ar însoți un copil.

— Spun doar că vorbim de o greutate mare pe care să o cari la trei dimineața. Ramouter face o pauză și se sprijină cu mâna de zid, încercând să își tragă sufletul.

Henley nu și-a exprimat deschis acordul. A scos un elastic negru din buzunarul jachetei și și-a prins în coadă buclele negre și dese. Uitase de câtă energie era nevoie ca să parcurgi panta înclinată a malului. Mai rău de atât, se simțea nepregătită mental pentru treaba care urma, cu un stagiar chinându-se în spatele ei și neavând habar că ea este pentru prima dată anchetator superior în aproape un an.

— Este cam sinistru, nu-i așa?, strigă detectiv-ofițer Roxanne Eastwood când Henley ajunge, în sfârșit, la prima scenă a crimei. Neața, Ramouter. Nu este prea rău pentru prima ta zi.

Henley a crezut întotdeauna că Eastwood arată și se comportă ca un adevărat detectiv. Acum, Eastwood este calmă pe malul râului, are mânecile jachetei suflecate și caietul în mână. Venise pregătită pentru râu și purta o pereche de blugi și adidași care văzuseră și zile mai bune.

— Neața, Eastie. Cum este să fii în afara biroului?, o întreabă Henley, dar ochii îi fug la un criminalist, care pune un braț într-o pungă neagră.

— Eu ar trebui să te întreb pe tine, spune Eastwood cu o privire îngrijorată.

Henley apreciază în tăcere empatia și pune mâna pe umărul lui Eastwood.

— Dar fiindcă ai întrebat, este absolut teribil. Cred că m-a ars soarele. Eastwood își trece o mână peste fruntea